

Какъ ти сж хрѣткитѣ? — Вече не тичатъ. — Ами конетѣ? — Вече не държатъ. — Ами слугитѣ? — И те не ме слушатъ. — Съ колко ти е коня талигата? — Съ три. — Какъ те викатъ? — На бащата баща.

Като ме положатъ работа вършиж. Като ме пуснатъ — чушж се.

Кухо нѣщо на единъ кракъ стои.

Когато е тъмно видѣтъ нж, когато е видѣло не могатъ. Браво казваме на дѣтцата ако нж познаѣтъ.

Кучка лае въ долъ.

Кждѣ отивашъ? — Да продавамъ на вѣра. — Кому?

Томува, отъ когото съмъ купилъ безъ пари. —

Кога ще ти плати? — Подиръ полвина година.

Колко ще ти плати? — Азъ му давамъ сега лих-

вата, пакъ той ще ми даде майката. — Кога ще

се върнешъ? — Когато си лѣга царя. — Ще ми

кажешъ ли кой си? — Ако ме познаешъ уменъ си.

330 Когато ми удариха хиляда тукмака, дѣто го най-крияхъ дадохъ го.

Кола безъ колела, безъ волове съ рога. По сухо води и по вода, съ седемъ осемъ ходила.

Колко сте дѣчица? — Сме десетъ, нѣ не казваме кои сме ако щѣтъ нж и убесѣтъ.

Кисията му отъ камъкъ, лулата му отъ дърво, чубука му задрѣстенъ, че и тютюнътъ не гори, пакъ сѣки го пие не стои.

Камъкъ съмъ въ доваръ не влизамъ, брашно съмъ на хлѣбъ се не замисамъ. Не съмъ захаръ нито медъ, пакъ подслаждамъ всичкий свѣтъ.

Криви сме не сме камили. Дъждъ вардимъ не сме чаджри.

Крива вила въ дърво се впила.

Криво криво шило, шило и остроило. Въ огъня се вило, и въ вода студило, зѣби се зѣбило, ни яло